

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 491/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti C., a. s. S. v likvidácii, B., zastúpenej spoločnosťou A., s. r. o., K., v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. J. P., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14 Co 102/2012 z 30. marca 2012 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti C., a. s. S. v likvidácii, o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. septembra 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti C., a. s. S. v likvidácii (ďalej

len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Co 102/2012 z 30. marca 2012 (ďalej len „uznesenie z 30. marca 2012“) a jemu predchádzajúcim postupom.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) je pod sp. zn. 25 C 306/2009 vedené konanie v právnej veci navrhovateľa Ing. J. P. (ďalej len „navrhovateľ“) proti sťažovateľke ako odporkyni o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy.

Sťažovateľke bol 22. februára 2012 doručený rozsudok okresného súdu sp. zn. 25 C 306/2009 zo 16. januára 2012, prostredníctvom ktorého okresný súd rozhodol o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a zároveň určil, že o ďalších nárokoch (náhrade mzdy) rozhodne samostatným rozsudkom až po nadobudnutí právoplatnosti tohto čiastočného rozsudku.

V priebehu predmetného konania navrhovateľ podal opakovane návrh na vydanie predbežného opatrenia. Uznesením zo 7. decembra 2009 okresný súd zamietol prvý návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia. Na základe podaného odvolania bolo uznesenie okresného súdu zo 7. decembra 2009 potvrdené uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Co 42/2010 z 11. januára 2010.

Uznesením z 20. júla 2010 okresný súd zamietol aj v poradí druhý návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia. Krajský súd uznesením sp. zn. 5 Co 320/2010 z 31. augusta 2010 na základe odvolania navrhovateľa uznesenie okresného súdu z 20. júla 2010 ako vecne správne potvrdil.

V poradí tretím návrhom na vydanie predbežného opatrenia doručeným okresnému súdu 28. decembra 2011 navrhovateľ navrhol, aby okresný súd sťažovateľke uložil povinnosť zložiť do jeho úschovy peňažnú sumu 87 630,92 €.

Okresný súd uznesením z 25. januára 2012 zaviazal sťažovateľku zložiť do jeho úschovy sumu 87 630,92 € (uvedené uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 1. februára 2012). Sťažovateľka sa následne podaním z 8. februára 2012 a doplneným podaním z 10. februára 2012 proti tomuto uzneseniu okresného súdu z 25. januára 2012 odvolala.

Krajský súd uznesením sp. zn. 14 Co 102/2012 z 30. marca 2012 (doručeným sťažovateľovi 19. apríla 2012) rozhodol tak, že uznesenie okresného súdu z 25. januára 2012 potvrdil.

Sťažovateľka sa nestotožnila s právnym názorom krajského súdu, a preto podala proti rozhodnutiu krajského súdu z 30. marca 2012 dovolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Cdo 146/2012 z 26. júna 2012 jej dovolanie odmietol.

Sťažovateľka v záujme ochrany svojich práv podala 30. apríla 2012 aj podnet na podanie mimoriadneho dovolania Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, o ktorom napokon prokurátor Krajskej prokuratúry v Bratislave 27. júna 2012 rozhodol tak, že nie sú dané podmienky na podanie mimoriadneho dovolania.

Podľa názoru sťažovateľky krajský súd uznesením z 30. marca 2012 porušil jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to *„predovšetkým tým, že neprihliadol na procesnú prekážku res iudicata a rozhodol opakovane o právoplatne rozhodnutej veci bez toho, aby reálne došlo k zmene skutkových okolností“*.

S ohľadom na obsah sťažnosti sťažovateľka ústavnému súdu navrhla, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že uznesením z 30. marca 2012 a jemu predchádzajúcim postupom došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zakáže krajskému súdu pokračovať v porušovaní týchto práv, prizná mu finančné zadost'učinenie v sume 1 € a náhradu trov konania.

II.

V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal

popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 114/2010).

Pokiaľ ide o namietané porušenie označených základných práv sťažovateľky konaním a rozhodnutím krajského súdu a jemu predchádzajúcim postupom, ústavný súd uvádza, že toto bolo predmetom preskúmania v rámci konania na dovolacom súde, teda patrilo to do právomoci najvyššieho súdu. Ústavný súd v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 334/2012 a svojím uznesením z 27. júna 2012 sťažovateľku poučil o tom, že jej sťažnosť vo vzťahu ku krajskému súdu bola podaná predčasne a až po rozhodnutí o dovolaní bude môcť preskúmať okrem rozhodnutia dovolacieho súdu aj právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

Keďže sťažovateľka, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, v sťažnosti a jej petite nenamieta rozhodnutie najvyššieho súdu o dovolaní, v ktorom konaní bolo preskúmané rozhodnutie krajského súdu, ústavný súd nemal inú možnosť, ako jej sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pretože v súvislosti s namietaným porušením označených práv je z ústavného hľadiska podstatné a určujúce najprv preskúmanie postupu a konečného rozhodnutia najvyššieho súdu (obdobne m. m. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05), hoci je nepochybné, že lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu bola zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému uzneseniu krajského súdu.

Ústavný súd v danej veci zobral v tejto veci do úvahy aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Kadlec a ostatní proti Českej republike), v zmysle ktorej musia súdy (vrátane ústavného súdu) pri uplatňovaní procesných pravidiel zabrániť jednak prehnanému formalizmu, ktorý by bol v rozpore s princípmi spravodlivého súdneho konania, ale na druhej strane aj prílišnej benevolencii, ktorá by vo svojich dôsledkoch mohla znamenať až negáciu zákonom ustanovených procesných náležitostí, resp. predpokladov na konanie (m. m. IV. ÚS 406/2010).

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale z dôvodu nedostatku svojej právomoci ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2012